

РЕШЕНИЕ

№ 3368

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 22.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6472** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на ИКОЗМЕТИК ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от управителя И. Р. И., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220417008167-091-001 от 20.08.2018 г., издаден от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) С. – орган, възложил ревизията, и М. К. М., на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 487/21.03.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) – С..
С жалбата се оспорва изцяло РА, с който на основание чл. 177 от ЗДДС на жалбоподателя са определени задължения в размер на 74 700.00 лв. за дължим и невнесен данък върху добавената стойност (ДДС) от Б. - И. И. ЕООД, ЕИК[ЕИК], по 45 фактури, издадени през данъчни периоди м. 05 и м. 06.2016 г., и са начислени лихви в размер на 16 248.74 лв., с твърдения, че същият е незаконосъобразен и необоснован, издаден при неизяснена фактическа обстановка и при неправилно прилагане на материалния закон. С жалбата се твърди, че извършването на спорните доставки от Б. - И. И. ЕООД през м. 05.2016 г. и м. 06.2016 г. са надлежно документирани с издадени от същия фактури и приемо-предавателни протоколи, като са налични и касови бележки за плащанията по тях. Жалбоподателят заявява, че му е признато право на данъчен кредит по тях при извършена ревизия спрямо него през

2017 г. Оспорва изводите на органите по приходите за изпълнение на предпоставките от фактическия състав на чл. 177 ЗДДС. Твърди, че не е доказано в хода на ревизията, че И. И. е сключил процесните търговски сделки от името на Б. - И. И. ЕООД и че е участвал в търговската му дейност. Твърди, че всички търговски документи, включително издадените фактури и приемо-предавателни протоколи са съставени от служители на доставчика, назначени от същия на трудов договор. Жалбоподателят излага доводи срещу констатациите на ревизиращия екип, че И. И. е представлявал Б.-И. И. ЕООД в качеството си на търговски пълномощник въз основа на упълномощаване от същия, за което не е прието, че е оттеглено с протокол от 11.02.2016 г., както и срещу констатациите за съвпадащ адрес на управление на двете дружества – страни по доставките, където са съхранявани процесните стоки. Твърди, че квалифицираният електронен подпис (КЕП), с който са подписвани подаваните от Б. - И. И. ЕООД справки декларации по ЗДДС, е издаден на дружеството, а не на физическо лице и след продажбата на дяловете му е предаден на новия собственик. В тази връзка твърди, че КЕП е използван от счетоводителя Д. И..

Въз основа на горното и на твърдения, че спорните доставки са платени от ИКОЗМЕТИК ЕООД, жалбоподателят възразява срещу ангажиране на солидарната му отговорност на основание чл. 177 от ЗДДС поради това, че не е реализиран визирианият в закона състав. Излага доводи, че не е доказан от ревизиращите органи субективният елемент на състава, а именно знанието на представляващия дружеството, че доставчикът няма да внесе дължимия данък, тъй като към момента на извършването им доставчикът е действащ търговец с множество обекти, а освен това е налице плащане от страна на жалбоподателя. На следващо място, оспорва поредността на ангажиране на солидарната отговорност, визирана в закона, по-конкретно че същата се насочва към доставчика, последван от прекия получател по засегнатите доставки и едва след това към последващите получатели по веригата. Това нормативно разрешение жалбоподателят намира за нелогично и поставящо последващите получатели в привилегировано положение. Отделно от това твърди, че не е приключило принудителното изпълнение спрямо доставчика Б. - И. И. ЕООД, поради което с оспорвания РА е нарушен материалния закон и може да се стигне до двойно събиране на едно и също задължение. Оспорва ангажиране на отговорността му по чл. 177 ЗДДС по отношение на начислени лихви за забава.

Иска се отмяната на РА № Р-22220417008167-091-001 от 20.08.2018 г., издаден от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и М. К. М., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от управителя И. Р. И.. Поддържа жалбата.

Ответникът – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, се представлява по делото от юрк. К., която оспорва жалбата. Намира РА за законосъобразен, издаден в съответствие с чл. 177 от ЗДДС и при изпълнение на обективните и субективни предпоставки от състава. Изразява искане да бъде отхвърлена жалбата срещу него и да бъде присъдено в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в производството и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав, като обсъди

доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220417008167-020-001/23.11.2017 г., като е възложено извършването на ревизия на ИКОЗМЕТИК ЕООД за ангажиране на отговорността му по реда на чл. 177 от ЗДДС във връзка с дължим данък по доставки, за които са издадени фактури от Б. – И. И. ЕООД през данъчни периоди 01.05.2016 г. – 30.06.2016 г. Заповедта е връчена на дружеството по електронен път съгласно чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 14.12.2017 г., видно от представено удостоверение за активирана електронна препратка към съобщението по чл. 30, ал. 6 ДОПК /ред. ДВ. бр.63 от 4 Август 2006 г./ - л. 27. Установява се, видно от последното, че документът е изтеглен от email: [електронна поща]. Считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, който изтича на 14.03.2018 г. По реда на чл. 114, ал. 2, вр. с чл. 113, ал. 3 от ДОПК срокът е продължен до 13.04.2018 г. със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) № Р-22220417008167-020-002 от 12.03.2018 г. Горните заповеди са издадени от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена да възлага ревизии съгласно чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП - С..

За резултатите от ревизията е съставен от ревизиращия екип, определен със ЗВР и ЗИЗВР, Ревизионен доклад (РД) № Р-22220417008167-092-001/26.04.2018 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение от ревизираното лице срещу издадения РД, което е прието от ревизиращите органи за неоснователно. Ревизионният доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен на дружеството по електронен път съгласно чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 20.06.2018 г., видно от представено удостоверение за активиране на електронна препратка към съобщението (л.40). Установява се, видно от последното, че документът е изтеглен от email: [електронна поща].

В РД са описани извършените в хода на ревизията процесуални действия и направените от ревизиращия екип констатации и изводи във връзка с ангажиране на отговорността на ревизираното лице за данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД се прилага към РА и е неразделна част от него.

Ревизията приключва с РА № Р-22220417008167-091-001 от 20.08.2018 г., издаден от Р. Р. Б., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. К. М., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на ревизираното лице на 02.01.2019 г. по реда на чл. 32 от ДОПК.

С РА е ангажирана отговорността по чл. 177 от ЗДДС на ИКОЗМЕТИК ЕООД за дължим и невнесен данък от Б. – И. И. ЕООД, във връзка с упражнено право на приспадане на данъчен кредит в размер на 74 700.00 лв. по фактури, издадени от посочения доставчик в периодите м. 05.2016 г. и м. 06.2016 г., с данъчна основа общо в размер на 373 500.00 лв.

В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че ИКОЗМЕТИК ЕООД е вписано в Търговския регистър към Агенция по вписванията на 09.05.2016 г. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]. Регистрирано е по реда на ЗДДС, считано от 16.05.2016 г. През ревизираните периоди е извършвало търговия с парфюмерия, козметика и аксесоари.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството е връчено

Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице (ИПДПОЗЛ) изх. № Р-22220417008167-040-001/12.02.2018 г., с което са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация. Представени са единствено писмени обяснения, съгласно които при осъществяване на търговските сделки, ИКОЗМЕТИК ЕООД е имало контакти само със служители на трудов договор в Б. - И. И. ЕООД, чиито имена са посочени във фактурите и приемо-предавателните протоколи, а закупената стока е с европейски произход - предимно Италия и Франция, като е доказан произходът на всички продукти. Сочи се, че съгласно направена проверка от жалбоподателя по отношение на Б. - И. И. ЕООД същото е с добра търговска репутация, съществува на пазара над 15 години с множество търговски обекти и нает персонал на трудов договор, дългогодишен дистрибутор е на голям брой известни козметични и парфюмерийни марки. Твърди, че за всяка сделка е налице обичайната търговска кореспонденция.

В хода на оперативна проверка с УИН ОП-22002217037851 от тип Инвентаризация, с дата 02.03.2018 г., е извършена проверка на място в декларирания от лицето обект, където са установени стоки на следните дружества: ИКОЗМЕТИК ЕООД, ПИ ПАРФЮМ ЕООД, КАШОН ЕООД, ПУДРА ЕООД, Р. БГ ЕООД, чиято собственост не е разграничена между отделните търговци.

Преди извършване на оперативна проверка с цел установяване на налични активи на ревизираното лице, завършила с Протокол Кд73 № 0328245/26.07.2017 г., през м. 06.2017 г. и м. 09.2017 г. ИКОЗМЕТИК ЕООД е включило в дневниците си за продажби фактури към свързано лице ИНТЕРКОЗ ЕООД с обща данъчна основа в размер на 462 157.99 лв. и ДДС в размер на 92 431.60 лв. При проверката, съгласно горния протокол, е установено, че ИКОЗМЕТИК ЕООД не извършва дейност и няма налични стоки. През м. 07.2017 г. и м. 11.2017 г. ИКОЗМЕТИК ЕООД е включило в дневниците си за продажби кредитни известия за анулиране на доставките към ИНТЕРКОЗ ЕООД за сумата от 423 014.66 лв. - данъчна основа, и 84 602.93 лв. - ДДС. С Протокол № Р-22220417008167-П.-001/19.03.2018 г. са приобщени всички доказателства, събрани в хода на предходна ревизия на ИКОЗМЕТИК ЕООД за установяване на задължения за ДДС за периоди от 01.02.2017 г. до 31.05.2017 г. и от 16.05.2016 г. до 31.01.2017 г., приключила с РА № Р-22220417001293-091-001/16.03.2018 г., приобщени са още доказателства, събрани в хода на извършена насрещна проверка на Б. - И. И. ЕООД, както и РД № Р-22220417001293-092-001/10.10.2017 г. и РА № Р-22220417001293-091-001/16.03.2018 г., издадени на Б.-И. И. ЕООД.

Установено е, че за периоди м. 05 и м. 06.2016 г. Б.- И. И. ЕООД е включило в дневниците за продажби 45 фактури с получател ИКОЗМЕТИК ЕООД, с данъчна основа в общ размер на 373 500.00 лв. и начислен ДДС в размер на 74 700.00 лв., описани подробно в РД. Съгласно констатациите на РД е установено, че фактурите, издадени от Б.-И. И. ЕООД през м. 05 и м. 06 на 2016 г. са декларирани от ревизираното лице в СД и дневници за покупки през м. 04.2017 г. и м. 05.2017 г. ИКОЗМЕТИК ЕООД е ползвало правото на приспадане на данъчен кредит по тези фактури. Установено е, че дължимият по доставките данък не е внесен от Б.- И. И. ЕООД.

Съгласно данните от ревизионното производство и от служебно извършена справка в Търговския регистър, които не се оспорват от жалбоподателя, дружеството използва офис, находящ се в [населено място], [улица], и дейността се осъществява от

управителя И. Р. И..

Установено е, че Б.-И. И. ЕООД и ИКОЗМЕТИК ЕООД са свързани лица. До 02.12.2015 г. управител и едноличен собственик на капитала на ИКОЗМЕТИК и Б. – И. И. ЕООД е И. Р. И.. Считано от 02.12.2015 г. е вписан нов собственик капитала на Б. – И. И. ЕООД – Т. Г. Ш.. От същата дата И. Р. И. е упълномощено лице на Б. – И. И. ЕООД, съгласно нотариално заверено пълномощно и управлява същото в качеството на търговски пълномощник с включени права да извършва не само всички действия по управлението и представителството на Б. – И. И. ЕООД, но и всички действия от компетентността на върховния орган на дружеството – едноличния собственик на капитала, свързани с разпореждане с пари, имоти и др. активи на дружеството. Предвидена е и възможност да договаря сам със себе си по повод на придобиване на дружествените дялове по цена и условия, определени от него.

На следващо място, към ревизираните периоди адресът на управление на двете дружества е един и същ, като този на Б. – И. И. ЕООД впоследствие е променен на: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9.

Констатирано е в хода на ревизията, че СД по ЗДДС и на двете дружества са подавани с квалифициран електронен подпис (КЕП), издаден на И. Р. И., от един и същ IP адрес 85.14.50.161. Също така И. И. активно е участвал при извършването на ревизията на Б. – И. И. ЕООД, като е подписвал множество документи в качеството си на пълномощник и след 11.02.2016 г., в т. ч. заповеди за изменения на заповеди за възлагане на ревизия, ИПДПОЗЛ, молби за удължаване на срока за представяне на документи и др. В РД е посочено, че за удостоверяване на представителната си власт при подписване на изброените документи в ревизионното производство на Б. – И. И. ЕООД е представил пълномощно, за което в хода на ревизията по чл. 177 от ЗДДС вече твърди, че е оттеглено с протокол от 11.02.2016 г., на основание чл. 41 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). По отношение на същия ревизиращите са приели, че представлява новосъздаден документ с оглед формулиране на благоприятни аргументи в процеса по административното обжалване на РА.

Предвид гореизложеното е направен извод, че са налице всички материални предпоставки за ангажиране на субсидиарната отговорност по чл. 177 от ЗДДС на получателя по облагаемите доставки ИКОЗМЕТИК ЕООД за задълженията на Б. – И. И. ЕООД като платец на данъка, които не са внесени, до размера на ползвания данъчен кредит – 74 700.00 лв., ведно със съответните лихви в размер на 16 248.74 лв. лв.

РА е оспорен по административен ред пред директора на дирекция ОДОП – С. на основание чл. 152 от ДОПК с жалба вх. № 53-06-510 от 16.01.2019 г. по регистъра на ТД на НАП - С. и вх. №23-22-139 от 23.01.2019 г. по регистъра на дирекция ОДОП - С..

С решение 487/21.03.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - С. РА е потвърден изцяло. Изложени са мотиви, че е изпълнен сложният фактически състав на чл. 177 от ЗДДС, като от обективна страна е безспорно, че ИКОЗМЕТИК ЕООД е упражнил право на данъчен кредит по 45 фактури, издадени от Б. – И. И. ЕООД през данъчни периоди м. 05.2016 г. и м. 06.2016 г., за които последният не е внесъл дължимия и начислен ДДС. От субективна страна органът е анализирал обстоятелства, които водят до извод за знание на получателя по доставките, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика, а именно – свързаност на двете дружества чрез управителя и собственик на капитала И. И., общ адрес на управление на същите, подавани справки

декларации по ЗДДС от двете дружества от един и същ IP адрес и с един и същ квалифициран електронен подпис, липса на плащания по доставките. Решението е подробно мотивирано с анализ на относимите факти и обстоятелства и обсъждане на направените от ревизираното лице възражения срещу РА.

Директорът на дирекция ОДОП - С., видно мотивите на Решение № 487/21.03.2019 г., е възприел изложените от ревизиращия екип фактически установявания, като е споделил и направените правни изводи и е стигнал до заключение, че с оглед събраните данни са изпълнени всички елементи от състава на отговорността по чл. 177 от ЗДДС на получателя по спорните доставки – ревизираното лице. От обективна страна е приел за безспорно доказано, че доставчикът не е внесъл начисления в издадените от него фактури и дължим ДДС, който е деклариран от същия в подадени СД по ЗДДС, както към момента, към който е станал изискуем, така и към датата на издаване на оспорвания РА. Освен това се сочи, че във връзка с образувано изпълнително дело по отношение на Б. - И. И. ЕООД за задълженията по процесните доставки към жалбоподателя, свързани с отговорността му по чл. 177 от ЗДДС, е установено, че дружеството не разполага с активи, върху които може да се насочи принудително изпълнение, няма и данни за наличие на ликвидни и изискуеми вземания от банки и трети лица. Тези факти са обосновали извод, че публичните задължения не могат да бъдат събрани от основния длъжник, поради което и е ангажирана субсидиарната отговорност на ИКОЗМЕТИК ЕООД.

Относно субективния елемент на фактическия състав, а именно наличието на знание у получателя по доставките, че дължимият данък няма да бъде внесен от доставчика, административният орган е анализирал гореизложените обстоятелства, обуславящи извод за свързаност между двете дружества – доставчик и получател по процесните фактури. Приел е, че управителят на ИКОЗМЕТИК ЕООД И. И. има неограничени права по отношение на Б. - И. И. ЕООД дори и след прехвърляне на дружеството на трето лице – Т. Ш., и може да извършва не само всички действия по управлението и представителството на Б. – И. И. ЕООД, но и всички действия от компетентността на върховния орган на дружеството – едноличния собственик на капитала, свързани с разпореждане с пари, имоти и др. активи на дружеството, както и да договаря сам със себе си по повод на придобиване на дружествените дялове при цена и условия, каквито той прецени. Следователно във всеки момент би могъл да прехвърли отново дяловете на дружеството на себе си и да стане негов едноличен собственик. В тази връзка е приел, че представеният с възражението срещу РД протокол от 11.02.2016 г. за оттегляне на пълномощното няма достоверна дата и не доказва, че направените с него волеизявления се отнасят към тази дата, съответно - че считано от нея И. И. няма представителна власт спрямо Б. - И. И. ЕООД. Освен това И. И. е извършвал фактически и правни действия и след 11.02.2016 г., като е получавал и подписвал документи при извършената на Б. – И. И. ЕООД ревизия, в т.ч. ЗВР, ИПДПОЗЛ и др. За удостоверяване на представителната си власт при подписването на тези документи лицето е представяло нотариално завереното пълномощно, което при настоящото ревизионно производство твърди, че е било оттеглено. На следващо място, във връзка с

твърденията за подписване на документи на Б. – И. И. ЕООД с КЕП от И. И. органът посочва, че съгласно чл. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис (сега Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги - ЗЕДЕУУ) автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Следователно автор на същите е И. И., който съгласно представен договор за предоставяне на удостоверителни услуги е титуляр и автор на КЕП, макар КЕП да е издаден на Б. – И. И. ЕООД. Подчертано е, че по процесните доставки няма извършено плащане, което обстоятелство е признато от съдебната практика като относимо към субективния елемент на състава – „знание“.

Решението е връчено на законния представител на ревизираното лице на 18.06.2019 г., видно от представена разписка за извършено връчване на л. 100.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 13250 от 30.04.2019 г., подадена директно до АССГ, във връзка с която е образувано настоящото ревизионно производство.

Към делото са приобщени писмени доказателства, част от ревизионната преписка по процесната ревизия и други събрани в хода на административното производство. От жалбоподателя не са ангажирани допълнителни доказателства по съществото на спора въпреки дадените от съда указания във връзка с доказателствената тежест в процеса.

При така установените факти Административен съд София-град, Трето отделение, 16-ти състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

По компетентността на органа, издал РА, формата му и спазване на процесуалните правила:

Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК в редакцията към момента на възлагане ревизията – ДВ бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., той се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В настоящия случай РА е издаден от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и М. К. М., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, съгласно ЗВР и ЗИЗВР, издадени от възложителя на ревизията. Възложителят на ревизията е оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора

на ТД на НАП – С.. С оглед на това съдът намира РА за издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. по тълк. д. № 10/2016 г. на ОС на съдиите от I и II отделение на ВАС.

РА е издаден като електронен документ, подписан с валиден квалифициран електронен подпис от компетентните органи – възложителя и ръководителя на ревизията, което се установява съгласно представени по делото доказателства – фотокопия на извършени справки за валидността на КЕП и дигитален носител (диск), съдържащ документи в електронна форма със същото съдържание. Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. Следователно оспорваният РА е издаден в установената писмена форма. Мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и разпоредителна част в табличен вид с посочени правно основание, период, вид и размер на данъчните задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА.

Ревизията е извършена и приключила в предвидените в закона срокове. ЗВР № Р-22220417008167-020-001/23.11.2017 г. е връчена на ревизираното лице по електронен път на 14.12.2017 г., като от този момент тече 3-месечният срок по чл. 114, ал. 1 от ДОПК за извършване на ревизията. Същият е удължен със ЗИЗВР, издадена от оправомощен орган, на основание чл. 114, ал. 2 от ДОПК. РД е издаден на 26.04.2018 г. в установения в чл. 117, ал. 1 ДОПК срок. Следователно в случая ревизията е приключила в предвидените в чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК срокове.

Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен. Всички данни и материали, приложени към преписката, са събрани по реда на ДОПК и не се нарушени правата на ревизираното лице в производството.

По материалната законосъобразност на РА:

Според разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от ЗДДС, регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. В ал. 2 е предвидено, че отговорността по ал. 1 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117 - чл. 120 от ДОПК. В чл. 177, ал. 3 от ЗДДС е установена презумпция, според която за целите на ал. 2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период, от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и 2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Отговорността по чл.177 от ЗДДС е особен вид солидарна отговорност, при

която за едно регистрирано по ЗДДС лице - получател по облагаема доставка, възниква задължение да заплати ДДС на друго регистрирано по ЗДДС лице при кумулативното наличие на законово определените условия. Съгласно предвиденото в нормите на чл. 82 от ЗДДС и чл. 193 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност, съгласно приложение 12 към нея - таблица на съответствието - чл. 21, § 1 от Шестата директива на Съвета /77/388/ЕИО/ ДДС е изискуем от доставчика по облагаема доставка. С разпоредбата на чл. 205 Директива 2006/112/ЕО на Съвета (съответна на чл. 21, § 3 от Шестата директива на Съвета) е дадена възможност на държавите-членки, включително и в случаите по чл. 193 от същата директива, да предвидят, че лице, различно от платеща на ДДС, е солидарно отговорно за плащането на ДДС.

В свои решения (по дела C-255/02, C-35/05) СЕС е имал поводи да отбележи, че приложението на чл. 21, § 3 от Шеста директива при въвеждане на национална уредба, както и при прилагане на същата, следва да е в съответствие с принципите на пропорционалност и правна сигурност. Целта е опазване правата на хазната по възможно най-ефективен начин, но мерките не би следвало да надхвърлят необходимото за постигане на тази цел.

С оглед приетите с разпоредбата на чл. 177 от ЗДДС условия, изчерпателно и ясно изброени, солидарната отговорност е предвидена само в размера, за който не е внесен ДДС, по отношение на лице, което вече се е възползвало от правото си на данъчен кредит за същия размер ДДС и което е знаело или е трябвало да знае, че начисленият ДДС няма да бъде внесен. Постига се отстраняване само на пряката вреда за бюджета, в рамките на ползвания данъчен кредит.

Нормата на чл. 177 от ЗДДС представлява защитна клауза срещу злоупотреби с ДДС и включването ѝ в глава XXV от ЗДДС – „Правомощия на органите по приходите и предотвратяване на данъчни измами“, определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчните измами. Цели се предотвратяване на загубата на данъчни приходи от неизпълнението на задължението на доставчика да внесе начисления данък върху добавената стойност чрез натоварване и на други лица с това задължение. Принципът, установен с чл. 177, ал. 6 от ЗДДС е, че отговорността тежи върху прекия получател по доставката, свързана с невнесения данък, но ако той не бъде събран от него, се носи субсидиарна отговорност от всеки следващ получател по реда на доставките. Прилагането на този институт е обусловено от изпълнение на предвидените в закона предпоставки на сложния фактически състав. Реализира се чрез издаване на ревизионен акт спрямо лицето, което е получател по облагаема доставка, като се установява отговорността на това лице за задълженията на негов конкретен доставчик. Това ревизионно производство не води до възникване на данъчни задължения за субекта, на когото е издаден ревизионният акт, а до привличане на отговорността му за чужди задължения, респективно ревизията не прави този данъчен субект титуляр на данъчно задължение, а длъжник за заплащането на чуждо такова. Фактическият състав, пораждащ отговорността, включва обективни елементи - неизпълнение от доставчика на задължението да внесе начисления данък и упражнено право на приспадане на данъчен кредит от получателя, както и

субективен елемент - знание у получателя за това, че данъкът няма да бъде внесен - чл. 177, ал. 2 от ЗДДС. Следователно фактическият състав на солидарната отговорност би бил осъществен, ако се установи изискуемата от закона кумулативност на обективните елементи по чл. 177, ал. 1, ал. 4 и ал. 6 от ЗДДС и на субективните елементи по чл. 177, ал. 2, пр. 1 от ЗДДС и чл. 177, ал. 2, пр. 2, вр. чл. 177, ал. 3 от ЗДДС.

Единствено и само при установено знание на получателя или задължение за знание на същия, че данъкът няма да бъде внесен от неговия доставчик, е допустимо да се ангажира отговорността му за заплащане на данъка. В разпоредбата на чл.177 от ЗДДС е установен особен вид солидарна отговорност, представляваща изключение от правилото, че данъкът се дължи от доставчика, поради което текстът на разпоредбата следва да се тълкува стриктно. По тази причина всяка от предпоставките за ангажиране на отговорността следва да бъде установена при условията на пълно и главно доказване и то от страна на приходните органи. При действието на чл. 170, ал. 1 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността за злоупотреби, и в частност презумптивните предпоставки, е за приходната администрация. При действие на презумпцията за знание по ал. 3 на чл. 177 ЗДДС доказателствената тежест за оборването ѝ се прехвърля върху ревизираното лице, но само когато, отново при условията на пълно и главно доказване, приходните органи установят наличието на условието по т. 1 от с.з. – дължимият данък не е ефективно внесен от който и да е от доставчиците по веригата, и поне една от алтернативно изискуемите предпоставки за действие на презумпцията по т. 2 на чл. 177, ал. 3 - облагаемата доставка да е привидна или да заобикаля закона или да е на цена, значително отличаваща се от пазарната.

Доколкото за знанието следва да се изхожда от обективни критерии, то събраните в тази връзка доказателства като достатъчни и безпротиворечиви, следва да са годни да създадат сигурно убеждение за истинността на фактическо твърдение – знание. Релевантният момент за установяване на знанието или задължението за него е към момента на издаването на фактурите.

Заобикаляне на закона е налице, когато посредством сключването на една правомерна сделка (или поредица от сделки) се постига забранен резултат. Именно този противоположен резултат се цели от страните, без да е необходимо той да е единственият мотив за сключване на сделката. В контекста на солидарната отговорност по чл. 177 ЗДДС, предвидена като средство за борба с данъчните измами, неправомерният резултат се изразява в избягване плащането на дължимия данък върху добавената стойност.

В настоящия случай са налице всички елементи от фактическия състав на отговорността. Безспорно е, че ИКОЗМЕТИК ЕООД е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по 45 фактури, издадени от Б. - И. И. ЕООД. В същите е начислен ДДС, който съгласно чл. 85 е изискуем от издателя им, данъкът е деклариран от доставчика в подадените справки декларации и отчетни регистри – дневници за продажби, за съответните данъчни периоди, но не е внесен. Налице е пряка връзка между невнесения от доставчика данък и ползвания от получателя по същите доставки данъчен кредит.

Следователно в случая фискът е оцетен, което е основанието на регламентираната в чл. 177 ЗДДС солидарна отговорност между доставчика и получателя.

По отношение на субективния елемент от фактическия състав съдът намира за обосновани и правилни изводите на органите по приходите, формирани след пълно и всестранно обсъждане на събраните доказателства и данни за свързаност между двете дружества. Доказано е от приходната администрация знание от страна на жалбоподателя, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика му.

По същество не се оспорват от жалбоподателя фактическите констатации на ревизиращите. Прави се възражение, че макар управителят И. И. да е имал представителна власт да извършва действия от името на Б. - И. И. ЕООД, това не е достатъчно за направения извод, че същата е упражнена от него, съответно че е сключвал сделки и е подписвал документи за дружеството.

Безспорно е съгласно установеното в ревизионното производство и служебно извършена от съда справка в Търговския регистър, че към ревизираните периоди адресът на управление на двете дружества е един и същ – [населено място], [улица], като този на Б. – И. И. ЕООД е променен на: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9, съгласно вписване на това обстоятелство от 30.05.2017 г.

Предвид установените по делото факти, безспорно е, че И. И. е бил едноличен собственик на капитала, управител и представляващ ИКОЗМЕТИК ЕООД, от една страна, и от друга – на доставчика до 02.12.2015 г., съгласно данни от извършени вписвания в Търговския регистър към Агенция по вписванията, а след тази дата - по търговско пълномощно е разполагал с права, съответстващи на правата на едноличния собственик на капитала на дружество с ограничена отговорност по Търговския закон (ТЗ). Прави впечатление, че по силата на упълномощаването си И. разполага с нетипично широки права за търговски пълномощник. Съгласно чл. 26, ал. 1, изр. първо и второ от ТЗ търговският пълномощник е лице, упълномощено от търговец да извършва посочените в пълномощното действия срещу възнаграждение и при липса на други указания пълномощникът се смята упълномощен да извършва всички действия, свързани с обикновената дейност на търговеца. Предвид изричното упълномощаване на И. да сключва сделки от името на Б. - И. И. ЕООД, включително да договаря със себе си и да прехвърля дяловете на дружеството без ограничение при договорени от него условия, съдът намира за обосновани изводите на ревизиращия екип, че във всеки момент същият е имал възможността и правата да придобие отново дружеството и да стане негов едноличен собственик, следователно да взема еднолично всички решения по управлението на дружеството и разпореждане с дяловете му. При това положение, макар за трети лица управител и собственик да е вписаният в ТР Т. Ш., в действителност със същите права разполага и И. И..

Споделят се от настоящия състав изложените от административния орган аргументи по отношение на представения от жалбоподателя протокол за оттегляне на пълномощното от 11.02.2016 г. Действително, не е предвидена форма за действителност на същото, като съгласно чл. 28 от Търговския закон упълномощаването на търговския пълномощник се прекратява съгласно

разпоредбите на гражданското законодателство. В чл. 41, ал. 1 от ЗЗД е предвидено, че пълномощието се прекратява с оттеглянето му или с отказването от него, със смъртта на упълномощителя или на пълномощника или с поставянето им под запрещение, а когато упълномощител или пълномощник са юридически лица - с прекратяването им. Не е предвиден специален ред за това. От друга страна, с чл. 41, ал. 2 от З. е прието, че прекратяването на пълномощието не може да се противопостави на трети лица, които добросъвестно са договаряли с пълномощника, освен ако прекратяването е подлежало на вписване и то е било извършено.

Същевременно, с оглед доказателствената сила на този протокол за прекратяване на пълномощното следва да се посочи, че като частен диспозитивен документ без нотариална заверка на дата той няма обвързваща доказателствена сила относно момента на подписването му, а единствено относно неговото авторство – чл. 180 от ГПК. Липсват данни по делото, аналогични на тези, визирани в разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ГПК, които по безспорен начин да установяват, че протоколът е подписан именно на тази дата. Наред с това въпросният протокол от 11.02.2016 г. е представен от представляващия жалбоподателя едва след издаване на РД по процесната ревизия, заедно с възражението срещу него, поради което съществува вероятност да е бил създаден за целите на доказването в ревизионното производство.

Доказано е, че И. И. е участвал като пълномощник при извършването на ревизията на Б. - И. И. ЕООД, като е подписвал документи от името на това дружество, включително след датата 11.02.2016 г., за която твърди в жалбата си, че пълномощията му са били оттеглени.

Освен това, видно от представените в настоящото съдебно производство писмени доказателства, съставени от органите по приходите в ревизионното производство по издаване на оспорвания РА относно жалбоподателя ИКОЗМЕТИК ЕООД, документи във връзка с ревизията са получавани от последния чрез оттеглянето им от email: [електронна поща] (съгласно посочени по-горе удостоверения за извършено връчване на електронни документи – ЗВР, ЗИЗВР и РД). С оглед на това се установява, че представляващият жалбоподателя има достъп до електронна поща, съпадаща с наименованието на дружеството доставчик, и я използва за целите на ИКОЗМЕТИК ЕООД.

На следващо място, относно подаване към НАП на справки декларации по електронен път при ползване на един и същ КЕП от двете дружества, както правилно е посочил директорът на дирекция ОДОП в мотивите на решението - съгласно чл. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис (сега Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги - загл. изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Видно от представен протокол от 28.08.2013 г. към договор за предоставяне на удостоверителни услуги от 28.08.2013 г., сключен между ИНФОНОТАРИ ЕАД като „доставчик“ и Б. - И. И. ЕООД като „абонат“ относно предоставяне на услуги по издаване, поддържане и управление на

удостоверение за електронен подпис, титуляр на електронния подпис е Б. - И. И. ЕООД, а автор – И. Р. И.. Следователно КЕП е издаден на дружеството, но волеизявленията, подписани с него, изхождат от определено физическо лице, което извършва правни действия от името на титуляра, и това е управителят на дружеството жалбоподател – И. И.. В тази връзка не се спори относно притежателя на КЕП, а относно авторството на извършваните чрез него правни действия, за които е установено, че изхождат от И. И.. С тези мотиви съдът не приема изложените от жалбоподателя възражения срещу констатациите, че СД за двете дружества са подавани от едно и също лице. Не са доказани, от друга страна, твърденията му, че тези действия са извършвани от счетоводител, който обслужва и двете дружества – Д. И.. Такива данни липсват по делото.

В тази връзка не се приемат възраженията на жалбоподателя, че не са доказани твърденията на органите по приходите, че И. в действителност е извършвал действия от името на Б. - И. И. ЕООД.

Предвид всичко гореизложено настоящата съдебна инстанция счита за неоснователни твърденията в жалбата, че управителят на ИКОЗМЕТИК ЕООД И. И. не е имал представа за дейността на Б. - И. И. ЕООД, в частност не е знаел, че данъкът, за който е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит, няма да бъде внесен, доколкото внасянето му е зависело от него като пълномощник на Б. - И. И. ЕООД. В подкрепа на този извод е и фактът, че СД на Б. - И. И. ЕООД са подавани с КЕП от И. И. от един и същи IP адрес, който е ползван и от дружеството жалбоподател, което обстоятелство не се оспорва. Във връзка с това следва да се посочи, че по делото не са налице и доказателства, респективно данни за подадено заявление за прекратяване на достъпа на електронни услуги при промяна на представителната власт на автора на КЕП. В случая може да се направи заключение, че отношения между двете дружества надхвърлят рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател по доставката, което съгласно трайната практика на ВАС по сходни дела мотивира доказано наличие на предварително знание за ревизираното лице, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика.

Във връзка с възраженията, че не отговарят на истината констатациите на ревизиращите, че плащания по спорните 45 фактури от Б. - И. И. ЕООД не са извършени от жалбоподателя, следва да се посочи, че съгласно разпределението на доказателствената тежест между страните в процеса ответникът не носи задължението да доказва отрицателни факти. Това следва да направи страната, която се позовава на тях. В случая не са ангажирани никакви доказателства и не са изложени данни, от които да бъде направен извод, че доставките от Б. - И. И. ЕООД, по които жалбоподателят е упражнил данъчен кредит като техен получател, са платени. Точно обратното – съгласно писмено обяснение вх. № 53-06-1870#4/18.07.2017 г. от И. И. (в качеството му на управител на ИКОЗМЕТИК ЕООД) до ръководителя на ревизията М. М., същият не е приложил към издадените от Б. - И. И. ЕООД фактури платежни документи, защото не са извършени плащания (второ тире от обясненията). В писмено обяснение от 09.05.2017 г. пък твърди, че дружеството няма открити банкови сметки, съответно не е извършвало разплащания по банков път.

Следователно в хода на ревизията жалбоподателят признава, че не е платил на доставчика стойността на фактурите, включително начисления в тях данък. В същото И. сочи и че стоките, предмет на спорните доставки, не са реализирани чрез последващи продажби в ревизираните периоди. Горното само по себе си е обстоятелство, което обосновава знание на жалбоподателя, че данъкът за получените от него доставки няма да бъде внесен в бюджета от платеща, а в същото време е упражнил право на данъчен кредит по тези доставки.

С оглед на всичко гореизложено настоящата инстанция счита, че в случая са налице доказателства както преки, така и косвени, за знание на получателя по доставката по смисъла на чл. 177, ал. 2 от ЗДДС. То, доколкото е субективна категория, е налице, когато въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства и данни за заобикаляне на закона може да бъде направен извод по отношение на физическите лица, които осъществяват управлението и представителството на юридическото лице, че не са могли да не знаят, че данъкът няма да бъде внесен в бюджета.

Съвкупно преценени фактите относно представителната власт по пълномощие и по закон на двете търговски дружества от едно и също физическо лице, наличието на общ адрес за кореспонденция на двете дружества към датата на доставките, подаването на документи до приходната администрация от един и същ IP адрес с КЕП на едно и също физическо лице - представител на дружествата, ползването на един и същи счетоводител, липсата на плащане по процесните доставки, водят до извода за наличие на свързаност и общност в търговската дейност на получателя и доставчика за оптимизиране на дължимия ДДС.

С тези мотиви настоящата инстанция намира, че правилно и законосъобразно е ангажирана отговорността на ИКОЗМЕТИК ЕООД по чл. 177 от ЗДДС за невнесения от Б. – И. И. ЕООД данък по 45 броя фактури, по които жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит.

Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата относно предвидения в закона ред за привличане към отговорност за невнесения в бюджета данък на получателите по веригата на доставки. Съгласно нормата на чл. 177, ал. 6 от ЗДДС „в случаите по ал. 1 и 2 отговорността се реализира по отношение на лицето, пряк получател по доставката, по която не е внесен дължимият данък, а когато събирането е неуспешно, отговорността може да бъде реализирана по отношение на всеки следващ получател по реда на доставките“. Следователно ангажирането на отговорността на последващите получатели е предвидено алтернативно и е поставено в зависимост от успеха на предприетите действия по събиране на данъка от прекия получател. Нормата е императивна и прилагането ѝ не подлежи на преценка от правоприлагащите органи, следователно не е предвидена възможност за избор към кой от получателите да бъде насочено събирането на данъка. Нормата е част от действащото законодателство и е недопустимо инцидентно ѝ атакуване в хода на съдебното производство по оспорване на РА.

На следващо място, съгласно нормативната уредба не е обвързано ангажирането на отговорността на получателя по доставка на основание чл. 177 от ЗДДС с приключило изпълнително производство срещу доставчика,

което не е довело до пълно събиране на дължимия данък. Образованото изпълнително дело срещу доставчика, чрез което би се стигнало до евентуално погасяване на данъчното задължение, касае бъдещо несигурно събитие, което не може да е аргумент срещу ангажирането на отговорността по чл. 177 от ЗДДС. Безспорно е по делото, че към момента на издаване на РА и към настоящия момент дължимият ДДС не е внесен в бюджета като резултат за съответния период от доставчика като лице - платец на данъка, което е единственото релевантно обстоятелство, относимо към прилагане на института на солидарната отговорност на получателя. В този смисъл е Решение № 4420 от 10.05.2022 г. по адм. д. № 7566/2021 г. на ВАС.

Освен това по делото са налице данни, че в ревизионното производство срещу Б. – И. И. ЕООД не са установени активи и парични средства по сметки на дружеството, срещу които да бъде насочено принудителното изпълнение за събиране на дължимия данък по процесните фактури.

РА е законосъобразен и в частта на установеното задължение за лихви. С решението си от 20.05.2021 г. по дело С-4/20, А. СЕС постановява, че чл. 205 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност във връзка с принципа на пропорционалност трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която солидарно отговорното лице по смисъла на този член трябва да плати не само размера на ДДС, който не е внесен от платеща на този данък, но и лихвите за забава, дължими от този платец върху посочения размер, когато е доказано, че това лице е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, като е знаело или е било длъжно да знае, че посоченият платец няма да плати този данък. Според Тълкувателно решение № 4 от 10.05.2022 г. на ОСС на Върховния административен съд по т. д. № 2/2020 г. на основание чл. 16, ал. 3 ДОПК обхватът на солидарната отговорност по чл. 177 ЗДДС включва и задълженията за лихви за забава върху дължимия и невнесен данък от друго лице.

Предвид изложеното, законосъобразен е изводът на ревизиращите органи, че са налице всички законоустановени кумулативно изискуеми предпоставки за ангажиране на отговорността на ИКОЗМЕТИК ЕООД за ДДС по чл. 177 от ЗДДС за процесните задължения на доставчика му Б. – И. И. ЕООД по описани в РА фактури за периоди м. 05.2016 г. и м. 06.2016 г. в общ размер на 90 948.74 лв., от които главница в размер на 74 700.00 лв. и лихви за забава в размер на 16 248.74 лв. Оспореният РА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и при спазване на процесуалните правила, поради което обжалването следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Съобразно отхвърлената част от жалбата и съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 7 925.90 лева (седем хиляди деветстотин двадесет и пет лева и деветдесет ст.).

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ИКОЗМЕТИК ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № Р-22220417008167-091-001 от 20.08.2018 г., издаден от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“, при дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. – орган, възложил ревизията, и М. К. М., на длъжност главен инспектор по приходите ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 487/21.03.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“– С. при ЦУ на НАП, с който е ангажирана отговорността на дружеството за данък върху добавената стойност по реда на чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност за задължения за ДДС на Б. – И. И. ЕООД, ЕИК[ЕИК], за данъчни периоди м. 05.2016 г. и м. 06.2016 г. в общ размер на 90 948.74 лв., от които главница в размер на 74 700.00 лв. и лихви за забава в размер на 16 248.74 лв.

ОСЪЖДА ИКОЗМЕТИК ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 7 925.90 лева (седем хиляди деветстотин двадесет и пет лева и деветдесет ст.), представляващи юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по делото. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия: